

Arrest

nr. 153 641 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 april 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 10 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 november 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Het op 25 januari 2013 tegen deze beslissing ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is thans nog hangende (RvV 118 725).

Op 3 december 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tevens werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De op 25 januari 2013 tegen deze beslissingen ingestelde beroepsprocedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn thans nog hangende (RvV 118 717 en RvV 119 806).

Op 27 september 2014 legden verzoekster en F.D. een Belgische onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Diksmuide.

Op 13 september 2014 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar wettelijk geregistreerde partner, F.D. (bijlage 19ter).

Op 12 maart 2015 werd deze verblijfsaanvraag geweigerd middels een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat het duurzame en stabiele karakter van de relatie niet afdoende werd aangetoond. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *verklaring wettelijke samenwoning dd. 27.09.2014: dit document toont niet aan dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het is dan ook te recent om aan te aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie*
- *meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- *meerdere niet-digitaal gedateerde foto's: deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze*

niet aanvaard worden als voldoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kenden. Uit voorgelegde stukken, aangevuld met de gegevens van het Rijksregister, blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden voorafgaand aan de huidige aanvraag. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijk kind.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie dan ook niet afdoende bewezen. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,§ 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft aangegeven dat de foto's die verzoekende partij bij haar aanvraag voegde gedateerd dienden te zijn en zij verder geen rekening houdt met het feit dat verzoekende partij reeds 8 jaar in Aalst woont en tewerkgesteld is door middel van dienstencheques.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Verzoekende partij voegde bij haar aanvraag diverse foto's toe als bewijs van de relatie met haar Belgische partner. Een aantal foto's waren niet gedateerd en een aantal foto's waren wél voorzien van een handgeschreven datum, doch niet gedigitaliseerd.

Aangaande de ongedateerde foto's stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat men niet kan nagaan wanneer deze foto's genomen werden waardoor ze niet als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen kunnen aanvaard worden. Aangaande de niet-gedigitaliseerde foto's stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij door de handgeschreven datum niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden en dus evenmin aanvaard kunnen worden als voldoende bewijs.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter op geen enkel ogenblik aangegeven dat voormelde foto's gedateerd dienden te zijn, noch verzocht zij verzoekende partij of haar partner om de bijgevoegde foto's te verduidelijken!

Verder houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met het feit dat verzoekende partij reeds 8 jaar in Aalst woont en werkt bij D NV door middel van dienstencheques.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. In casu is het verzoekster zelf die een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Derhalve is het de verzoekster zelf van wie mag verwacht worden dat zij bij het bestuur aannemelijk maakt aan alle wettelijke voorwaarden te voldoen. Bijgevolg is het niet aan verweerder om verzoekster uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen maar is het aan verzoekster zelf om haar aanvraag op afdoende wijze te staven. Verzoekster toont niet aan dat haar niet de gelegenheid werd geboden alle dienstige stukken neer te leggen. Bovendien betwist verzoekster geenszins dat de ongedateerde foto's evenals de niet digitaal gedateerde foto's geen bewijs kunnen vormen van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Immers vereist artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, nu verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zij als partners één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag of een gemeenschappelijk kind heeft met haar partner, dat zij aantoont dat zij elkaar al twee jaar kennen en dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. De Raad ziet niet in hoe (ongedateerde of niet digitaal gedateerde) foto's dit alles kunnen bewijzen en verzoekster laat na dit toe te lichten.

Daar waar verzoekster poneert dat er rekening gehouden diende te worden met het feit dat ze al 8 jaar in Aalst woont en tewerkgesteld wordt door de dienstencheques ziet de Raad niet in wat de relevantie is van deze feiten in het licht van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan enkel tot verblijf als familielid van een Belg worden gerechtigd indien zij voldoet aan de daartoe gestelde verblijfsvoorwaarden zoals in casu vermeld in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Er kan niet worden vastgesteld dat verzoekster zou kunnen afzien van deze voorwaarden. Bovendien blijft verzoekster in gebreke aan te duiden op welke wetsbepaling zij zich baseert om te stellen dat verweerder rekening dient te houden met de door haar vermelde feiten.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen op basis van een onzorgvuldige voorbereiding of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Uit het bovenstaande en gegeven de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt evenmin dat er een kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Ghana terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met haar Belgische partner.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat zij een gezin vormt met haar Belgische partner.

Doordat verzoekende partij reeds enige tijd een standvastige relatie heeft met haar Belgische partner met wie zij sedert september 2014 samenwoont, is er sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij zou nooit de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM doorstaan!

Het middel is gegrond.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het begrip ‘familie- en gezinsleven’ zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende ‘hecht’ is. In casu wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster met haar partner met wie ze wettelijk samenwoont.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals verweerder aanvoert heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoekster. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu heeft het gezinsleven zich ontwikkeld in een tijd waarin verzoekster en haar partner wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels voor wat betreft verzoekster zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het Rijk een precair karakter had. Bovendien voert verzoekster geen enkele hinderpaal aan voor het verder zetten van het gezinsleven elders. Verder dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat er een absoluut verbod tot verblijf geldt ten aanzien van verzoekster. Wel dient verzoekster te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvoorwaarden. Van zodra verzoekster voldoet aan de wettelijke voorwaarden staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen in zoverre zij op dat ogenblik nog op het Belgische grondgebied vertoeft of kan zij een visum aanvragen tot gezinshereniging in België. Verzoekster toont op geen enkel punt aan dat zij zich in afwachting van een nieuwe aanvraag of aanvraag tot gezinshereniging niet tijdelijk kan laten vergezellen door haar partner.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een tweede middel de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken heeft besloten een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, omdat het legaal verblijf van verzoekende partij in België verstreken is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verkeerdelijk de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij afgewezen.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een leven opbouwde in België, zich inmiddels volledig integreerde, de Nederlandse taal aanleert én reeds werk heeft.

Indien verzoekende partij zou verplicht worden terug te keren naar haar land om van daar uit een nieuwe aanvraag te doen, dan zou dit tot gevolg hebben dat zij haar job zou verliezen, hetgeen compleet onredelijk is en niet de bedoeling kan zijn. Het feit dat verzoekende partij een job heeft is derhalve eveneens een buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.”

In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden. Dit wordt op geen enkele wijze weerlegd door verzoekster.

In tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit wat voorafgaat dat verweerder niet op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gekomen.

In zoverre verzoekster meent dat zij op grond van het inmiddels in België opgebouwde leven, haar integratie, haar taalkennis en haar werk, gerechtigd zou moeten worden tot een verblijf in België en meent dat er in haar hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, staat het haar vrij om een regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

In casu blijkt echter niet dat het bevel tot stand is gekomen op basis van een onzorgvuldige voorbereiding of een incorrecte feitenvinding.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in casu geschonden zou zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU